

Sajarah Nu Kaasup Dina Ayat Kaopat Puluh — Nomer Dua Puluh Tujuh

Nomer Dalapan dina Yehezkiel

Jeff Pippenger

2026-08-17

Aya ‘tilu welas’ rujukan kana tanggal dina kitab Yéheskiel; genep nyanghareupan Yerusalem, genep nyanghareupan Mesir, jeung hiji ka Tirus. Sakabéh rujukan éta ditempatkeun dina kontéks panghianatan, anu dilambangkeun ku angka ‘tilu welas’. Dina taun sanggeus pamajikan Yéheskiel pupus ku kaserang stroke, anu nandaan mimiti pangepungan katilu, Yéheskiel diparéntahkeun supaya nyarita ngalawan Mesir, netelakeun yén éta nagara bakal jadi taringgal salila opat puluh taun.

Jeung Kami baris ngajadikeun tanah Mesir jadi sepi taya nu nyicingan di tengah-tengah nagara-nagara anu geus sepi, sarta kota-kotana di antara kota-kota anu geus diruksak bakal jadi sepi salila opat puluh taun; jeung urang Mesir ku Kami baris disebarkeun ka antara bangsa-bangsa, sarta ku Kami baris dipiceun ka sakuliah nagara-nagara. Sanajan kitu, kieu timbalan PANGERAN Allah: Dina ahir opat puluh taun Kami baris ngumpulkeun deui urang Mesir ti antara bangsa-bangsa tempat maranéhna geus disebarkeun; sarta Kami baris mulangkeun kaayaan tawanan Mesir, jeung ngajadikeun maranéhna balik deui ka tanah Pathros, ka tanah padumukan maranéhna; jeung maranéhna bakal aya di dinya jadi hiji karajaan anu handap. Ezeziel 29:12–14.

Pangepungan dimimitian dina taun 588 SM, sarta sataun ti harita, dina taun 587 SM, Yehezkiel diparéntahkeun pikeun nyarita. Dina ayat ‘tujuh belas’, taun 571 SM nandakeun yén Mesir bakal dipasrahkeun ka Babul minangka ganjaran pikeun jasa-jasa anu geus dipasihkeun. Para kronolog Alkitab ngusulkeun taun 567 SM nepi ka 527 SM minangka mangsa opat puluh taun anu dituduhkeun dina ayat-ayat éta, sarta ti pesen pangheulana ngeunaan panghukuman anu diproklamasikeun dina taun 587 SM nepi ka pangucapan dina ayat tujuh belas dina taun 571 SM yén PANGERAN geus masrahkeun Mesir kana panangan Nebukadnesar, urang manggihan hiji mangsa ‘tujuh belas taun’.

Bala tentara Nebukadnesar perang dina hiji kampanye anu panjang tur hese ngalawan Tirus (pangepungan éta lumangsung kira-kira 13 taun, sakitar 586–573 SM). Para prajurit digawé kacida teuasna (unggal sirah jadi botak, sarta unggal taktak ruksak ku ngangkut beban), tapi maranéhna henteu nampi upah anu penting atawa rampasan tina Tirus sorangan. Ku sabab pagawean anu henteu nguntungkeun ieu, Allah nangtukeun pikeun mikeun Mesir ka Nebukadnesar minangka panggantian (“upah”) pikeun pagawean anu dipigawé ku bala tentarana ngalawan Tirus.

Jeung cicinglah di imah anu sarua, dahar jeung nginum tina naon-naon anu dipasihkeun ku maranéhna; sabab pagawe pantes meunang upahna. Ulah pindah-pindah ti imah ka imah. Lukas 10:7.

Ku kituna Nebukadnesar mimiti ngarebut Tirus, sarta sanggeus pangepungan salila tilu welas taun anjeunna dipasihan Mesir. Saméméh anjeunna ngarebut Tirus, anjeunna ngarebut Yerusalem dina taun 586 SM; tuluy anjeunna ngalaksanakeun pangepungan salila tilu welas taun ngalawan Tirus, sarta satuluyna Mesir. Yerusalem direbut dina taun 586 SM, sarta pangepungan ka Tirus dimimitian dina taun 586 SM nepi ka taun 573 SM. Angka tilu welas aya patalina jeung Amérika Sarikat.

Sadérék White ngawartoskeun ka urang yén Yerusalem dina kitab Yézkiel ngalambangkeun garéja Advent Poé Katujuh Laodikia, sarta Nebukadnésar, raja ti kalér, ngalambangkeun kakawasaan kapapaan dina poé-poé panungtungan. Dina ilustrasi sajarah dina pasal dua puluh salapan, para garong ti bangsamu dina poé-poé panungtungan, anu ngalambangkeun Roma kapapaan, nalukkeun tilu pihak dina éta pasal. Kahiji anjeunna ngarebut Yerusalem, tuluy Tirus, sarta ahirna Mesir.

Pangadilan dimimitian ti imah Allah, sarta tanduk Protestantisme di Amérika Sarikat téh kahiji dikalahkeun saméméh hukum Minggu. Tanduk Protestantisme murtad di Amérika Sarikat ngawengku garéja Masehi Advent Poé Katujuh Laodikia, anu ngawakilan umat perjangjian “baheula” anu kaliwatan, sakumaha Israil baheula dina taun 34 jeung kaum Protestan dina taun 1844. Kaliwatanna éta umat Allah nu baheula dina taun 34 jeung 1844 duanana dilambangkeun dina sajarah nubuat tina ramalan dua rébu tilu ratus taun dina Daniel 8:14. Pangadilan dimimitian ku imah Allah, sarta tanduk Protestantisme dihukum saméméh tanduk Republikanisme.

Sabab geus waktuna pangadilan dimimitian ti balé Allah; jeung lamun éta mimiti lumangsung ka urang, kumaha bakal tungtungna jalma-jalma anu henteu nurut kana Injil Allah? 1 Petrus 4:17.

Sebutan anu pangheulana ngeunaan pangadilan ka Mesir kapanggih dina ayat kahiji pasal dua puluh salapan, sarta tanggal panungtungan anu disebatkeun ku Yehezkiel patalina jeung Mesir aya dina ayat tujuh welas dina pasal anu sarua. Pasal éta némbongkeun yén Roma modéren mimiti ngéléhkeun tanduk Protestantisme tuluy Tirus, anu ngalambangkeun tanduk Républikanisme anu bakal dikalahkeun dina hukum Minggu anu enggal datang. Nalika Tirus (Amérika Sarikat) ditaklukkeun ku Nebukadnesar dina hukum Minggu, Mesir ogé dipasrahkeun kana leungeunna. Dina waktu éta tatu maot kapausan cageur deui. Henteu ngan tatu maot kapausan harita cageur deui, tapi Yehezkiel ngabéjaan ka urang yén ieu kajadian dina mangsa hujan panungtungan.

Dina poe eta Kami rek ngabalukarkeun tanduk kaom Israil ngarecah kuncup, sarta ka maneh Kami bakal maparin kabuka sungut di tengah-tengah maranéhna; jeung maranéhna bakal nyaho yen Kami teh PANGERAN. Yehezkiel 29:21.

Yakub sareng Israél

Yesaya nétélakeun yén Israil bakal ngaluarkeun pucuk, mekar, jeung ngeusi sakuliah bumi ku buah. Hujanlah anu nyababkeun tilu léngkah, nyaéta ngaluarkeun pucuk, mekar, jeung ngahasilkeun buah; sarta nurutkeun Yesaya, hujan ahir téh datang nalika “angin kasar” geus ditahan. Anjeunna salajengna nétélakeun yén salila mangsa ngaluarkeun pucuk, mekar, jeung ngahasilkeun buah, dosa-dosa Yakub kudu dipupus, sarta kecap Ibrani anu ditarjamahkeun jadi

“dipupus” hartina didamaikeun ku panebusan.

Dina ukuran anu sajalan, nalika éta mimiti mekar, maneh bakal ngahukum éta; Mantenna nahan angin-Na anu kasar dina poé angin wetan. Ku sabab ieu, ku kituna kajahatan Yakub bakal disucikeun; jeung ieu sakabéh buahna pikeun miceun dosana; nalika manéhna ngajadikeun sakabéh batu-batu altar kawas batu kapur anu diremuk jadi pepes, groves jeung arca-arca moal nangtung deui. Yesaya 27:8, 9.

Nalika opat angin (anginna anu heuras) tina pasulayan ditahan, panyegelan ka saratus opat puluh opat rébu mimiti lumangsung, sarta jalma-jalma wijaksana jeung jalma-jalma jahat dina Adventisme ahirna dipisahkeun, sarta sakabéh ieu kalakonan dina “poé angin wetan.” Mangsa panyegelan dimimitian ku hiji percikan dina 9/11 sarta ditungtungan ku hiji curahan pinuh dina hukum Minggu, nalika bumi tuluy pinuh ku buah. Mangsa panyegelan téh mangrupa hiji panyucian jeung pamepagan anu lumangsung saeutik-saeutik, saluyu jeung Malakhi tilu. Tapi dina mangsa tujuh welas taun anu digambarkeun ku tanggal mimiti jeung tanggal panungtungan tina Yehezkiel dua puluh salapan, lumangsungna panaklukan karajaan kagenep tina nubuat Alkitab sakumaha dilambangkeun ku Yerusalem, hiji lambang tina tanduk Protestantisme—garéja, jeung Tirus, hiji lambang tina tanduk atawa Republikanisme—nagara. Teu lila sanggeus ahirna pengepungan Tirus salila tilu welas taun, lumangsung panaklukan karajaan katujuh tina sapuluh raja anu diwakilan ku Mesir. Tilu panaklukan, nyaéta Yerusalem, Tirus, jeung Mesir, lumangsung nalika “tanduk kulawarga Israil” mimiti mekar, sarta dipaparinkeun muka sungut.

Kabéh imam Ezekiel jeung imam Zacharias, kabisuanana réngsé dina hukum Minggu, nalika Amérika Sarikat jeung kalde Balaam duanana nyarita. PANGERAN maparin ka kulawarga Israél “muka sungut” dina hukum Minggu. Dosa-dosa Yakub dina waktu éta geus dipupus, sarta ngaranna dirobah jadi kulawarga Israél. Amanat anu diproklamasikeun ku maranéhna dilambangkeun ku saksi katilu tina kabisuan nubuat anu dilambangkeun ku Daniel, anu tuluy dipaparin amanat tina Daniel pasalABELAS, anu ogé mangrupa tetenjoan Habakkuk anu tuluy “nyarita sarta henteu bohong.” Ezekiel, Zacharias, jeung Daniel saluyu jeung proklamasi ceurik tarik malaikat katilu, kitu deui Yeremia dina pasal lima welas, tempat anjeunna dijangjikeun bakal jadi sungut Allah lamun anjeunna daék mulang deui tina kuciwa anu kahiji.

Naha sababna nyeri abdi langgeng, jeung tatu abdi teu tiasa diubaran, anu nampik dipulihkeun? Naha Gusti rek janten ka abdi saperti tukang bohong, jeung saperti cai anu ngaleungit? Ku sabab eta kieu timbalan PANGERAN, Lamun maneh balik, mangka Kami bakal mawa maneh balik deui, sarta maneh bakal nangtung di payuneun Kami; sarta lamun maneh misahkeun anu mulya tina anu hina, maneh bakal jadi saperti sungut Kami: maranehna kudu balik ka maneh; tapi maneh ulah balik ka maranehna. Yermia 15:18, 19.

Yesus ngagambarkeun ahir ku awal, sarta dina 9/11 panyiraman éta ngaluarkeun kuncup-kuncup jeung tangkal Yakub mimiti tumuwuh; sarta tungtungna, nalika kajahatan Yakub dipupus, kulawarga Israél bakal nyarita. Mekarna kuncup dina 9/11 anu kahontal ku hujan éta ngalambangkeun mekarkeun kuncup dina ahir mangsa panyegelan, nalika “tanduk” kulawarga Israél mekar, pas di tempat tanduk Protestantisme murtad jeung Republikanisme dikalahlakeun ku Nebukadnésar.

Dina waktu éta, bédana antara tanduk palsu tina Protestanisme dibedakeun jeung tanduk sajati tina Protestanisme, sakumaha dilambangkeun ku tongkat Harun anu mekar, béda jeung tongkat-tongkat séjén ti suku-suku Israil. Dua tanggal dina pasal ka dua puluh salapan kitab Yehezkiel nandakeun sajarah diangkatna panji pikeun saratus opat puluh opat rébu dina hukum Minggu anu enggal datang.

Prosés mekarna pucuk, mekarna kembang, jeung ngeusian bumi ku buah dimimitian waktu cipratan hujan panungtung dina 9/11, sakumaha usum Pentekosta dimimitian ku Kristus ngahiupkeun sawatara tetes ka para murid-Na anu ngantunkeun ka Pentekosta nalika pancuran pinuh lumangsung. Munculna pucuk dina 9/11 dina awal pamurnian Yakub (nu nyalindih), anu mangrupa mangsa pamasangan meterai, ngalambangkeun mekarna kulawarga Israél (nu ngéléhkeun) dina hukum Minggu. Munculna pucuk dina ahir nandaan hiji bédana antara umat perjangjian baheula jeung saratus opat puluh opat rébu, sakumaha pancuran seuneu di Gunung Karmel ngabédakeun antara nabi Elia jeung nabi-nabi Baal. Bédana éta dilambangkeun ku hiji golongan anu sacara profétis era ku hiji pesen karapihan jeung kaamanan palsu, jeung golongan séjén sacara profétis pinuh ku kabungah, sarta maranéhna moal kungsi era.

Genep Titimangsa Mesir

Yehezkiel netepkeun opat tanggal séjén anu pakait jeung Mesir, sarta dua ti éta nandaan taun ka sabelas, sedengkeun dua tanggal séjén nandaan taun ka dua welas tina panawanan.

Pengepungan Taun Kasabelas

Dina taun kasabelas, dina bulan kahiji, dina poe katujuh bulan eta, firman PANGERAN sumping ka kuring, saur-Na: “Eh anak manusa, Kami geus megatkeun panangan Firaun, raja Mesir; jeung tempo, eta moal dibebet nepi ka cageur, moal dipasang gulungan pikeun ngabeungkeutna, sangkan jadi kuat pikeun nyekel pedang.” Yehezkiel 30:20, 21.

Jeung kajadian dina taun ka-sebelas, dina bulan katilu, dina poe kahiji bulan éta, yén pangandika PANGERAN sumping ka kaula, saur-Na, “Anaking manusa, caritakeun ka Firaun raja Mesir, jeung ka rahayatna anu rea; saha anu sarua jeung maneh dina kaluhungan maneh?” Yehezkiel 31:1, 2.

Dina taun kasabelas tina panawanan, panangan Mesir jeung panangan Firaun dipatahan, ari panangan Babul dikuatkeun dina pasal tilu puluh. Dina taun kasabelas dina pasal tilu puluh hiji, rubuhna Mesir jeung pangaruhna ka sakuliah dunya ditepikeun.

Taun Ka-Dua Belas jeung Rubuhna Yerusalem

Dua tanggal dina taun ka dua belas aya dina Yehezkiel tilu puluh dua.

Jeung kajadian dina taun ka dua welas, dina bulan ka dua welas, dina poe kahiji bulan éta, yen firman PANGERAN sumping ka kuring, saur-Na, “Anaking manusa, angkatkeun hiji pangbeubeuratan pikeun Firaun raja Mesir, sarta bejakeun ka manehna, ‘Maneh teh sarua jeung singa ngora di antara bangsa-bangsa, jeung maneh teh ibarat lauk raksasa di sagara-gara:

maneh medal ngaliwatan walungan-walungan maneh, ngarusuhkeun cai ku suku-suku maneh, sarta ngagedurkeun walungan-walunganana.’ Kieu timbalan Gusti ALLAH: ‘Ku sabab kitu Kami baris ngalegaan jaring Kami ka luhur maneh jeung sakumpulan jalma rea; sarta maranehna bakal ngangkat maneh ku jaring Kami.’ Yehezkiel 32:1–3.

Jeung kajadian deui dina taun ka dua belas, dina poé ka lima belas bulan éta, yén pangandika PANGERAN sumping ka kuring, pokna, “Anaking manusa, ngarandeglah pikeun balaréa Mesir, sarta labuhkeun maranéhna, nyaéta dirina jeung putri-putri bangsa-bangsa anu kawentar, ka bagian-bagian panghandapna bumi, babarengan jeung jalma-jalma anu turun ka liang kubur.” Yehezkiel 32:17, 18.

Fir’aun jeung baladna nu loba

Dina panyaritanaan kana Mesir dina pasal tilu puluh hiji, ayat-ayat panungtung nyebutkeun:

Kami nyababkeun bangsa-bangsa ngageter ku sora rubuhna anjeunna, nalika Kami ngalungsurkeun anjeunna ka naraka babarengan jeung maranéhna anu turun ka liang; jeung sakabéh tatangkalan Eden, nu pangpilihna jeung nu panghadéna ti Libanon, sakabéh anu nginum cai, bakal meunang panglipur di bagian-bagian panghandapna bumi. Maranéhna ogé turun ka naraka babarengan jeung anjeunna, ka maranéhna anu dipaéhan ku pedang; jeung maranéhna anu jadi pananganna, anu cicing handapeun kalangkangna di tengah bangsa-bangsa kapidir. Ka saha ari maneh jadi sarupa kitu dina kamulyaan jeung dina kagedéan di antara tatangkalan Eden? tapi maneh bakal diturunkeun babarengan jeung tatangkalan Eden ka bagian-bagian panghandapna bumi; maneh bakal ngagolér di tengah jalma-jalma anu teu disunatan, babarengan jeung maranéhna anu dipaéhan ku pedang. Ieu téh Fir’aun jeung sakabéh balaréana, saur Gusti Allah. Yehezkiel 31:16–18.

Dina ucapan pangandika ngeunaan Mesir dina bab tilu puluh dua, ayat-ayat panungtung ngulang deui sarta ngalegaan eusi bab tilu puluh hiji, jeung éta ngawengku hiji pernyataan panutup anu sajarah.

Sabab Kami geus nimbulkeun kasieunan Kami di tanah jalma-jalma nu hirup; sarta anjeunna bakal diteundeun di tengah-tengah jalma-jalma nu teu disunat babarengan jeung maranéhna nu dipaéhan ku pedang, nyaéta Firaun jeung sakabéh réa baladna, saur Gusti ALLAH. Yehezkiel 32:32.

Tujuh Belas Taun dina Bab Dua Puluh Salapan

Tanggal-tanggal anu aya dina jangka waktu tujuh belas taun anu digambarkeun dina pasal dua puluh salapan nandakeun Nebukadnesar nalukkeun Mesir, jeung hiji mangsa opat puluh taun karuksakan tanah Mesir. Opat puluh ngalambangkeun padang gurun, anu minangka perlambang sarébu taun nalika bumi jadi sepi jeung taya pangeusina.

Kuring nenjo ka bumi, jeung, lah, éta teu mangrupa jeung kosong; kitu deui ka langit, sarta dinya euweuh cahaya. Kuring nenjo ka gunung-gunung, jeung, lah, éta ngageter, sarta sakabéh pasir oyag lalaunan. Kuring nenjo, jeung, lah, euweuh jelema, sarta sakabéh manuk-manuk di langit geus kabur. Kuring nenjo, jeung, lah, tanah anu subur geus jadi gurun keusik, sarta

sakabéh kota-kotana geus diruntuhkeun ku ayana PANGERAN, jeung ku murka-Na anu hebat. Sabab kieu dawuhan PANGERAN, Sakuliah tanah bakal jadi tumpur; tapi Kami moal ngancurkeunana nepi ka tuntas. Yermia 4:23–27.

Dina ahir opat puluh taun kalulumpatan Mesir dina Yehezkiel dua puluh salapan, diungkabkeun kabangkitan panungtung jalma-jalma durhaka sarta karuksakan maranéhna anu pamungkas.

Sieun, jeung liang, jeung perangkap, aya ka anjeun, he nu nyicingan bumi. Jeung bakal kajadian, yén sing saha anu ngungsi tina sora kasieun bakal ragrag kana liang; jeung anu naék kaluar ti tengah liang bakal katewak dina perangkap; sabab jandéla-jandéla ti luhur kabuka, jeung pondasi-pondasi bumi ngageter. Bumi téh remuk pisan, bumi téh tumpur sakabéhna, bumi téh oyag kacida. Bumi bakal ngalayang ka ditu ka dieu kawas jelema mabok, sarta bakal dipindahkeun kawas saung; jeung palanggaranana bakal beurat nindih éta; sarta éta bakal ragrag, jeung moal hudang deui. Jeung bakal kajadian dina poé éta, yén PANGERAN bakal ngahukum balad anu luhur di nu luhur, jeung raja-raja bumi di bumi. Jeung maranéhna bakal dikumpulkeun babarengan, sakumaha tahanan dikumpulkeun dina liang, sarta bakal dikonci dina panjara, jeung sanggeus loba poé maranéhna bakal didatangan. Yesaya 24:17–22.

Pesen Yehezkiel anu di hijikeun ku genep tanggal nu patali jeung Mesir téh nandakeun karuksakan pamungkas kakawasaan naga dunya, anu dimimitian dina hukum Minggu anu baris geura datang sarta terus lumangsung nepi ka karuksakan ahir urang Mesir anu jahat dina tungtung milénium.

Dina kasaksian nubuat, sato galak jeung nabi palsu ngahontal ahirna di talaga seuneu, anu ngalambangkeun Kadatangan Kristus anu Kadua, ari karuksakan ku talaga seuneu pikeun kakawasaan naga téh lumangsung dina ahir milénium.

Jeung éta sato galak katangkep, sarta jeung manéhna nabi palsu anu ngalakukeun mujijat-mujijat di hareupeunana, anu ku eta anjeunna nipu jalma-jalma anu geus narima tanda sato galak éta, jeung jalma-jalma anu nyembah gambarna. Maranéhna duaan dialungkeun hirup-hirup kana talaga seuneu anu hurung ku walirang. Ari sesana dipaéhan ku pedang ti Anjeunna anu linggih dina kuda éta, anu pedangna kaluar tina sungut-Na; sarta sakabéh manuk dipinuhan ku daging maranéhna. Wahyu 19:20, 21.

Maha sato jeung nabi palsu sacara profétis dipungkas dina datangna Kristus anu kadua, tapi naga nyorang takdirna sarébu taun saterusna dina datangna Kristus anu katilu.

Jeung kuring ningali hiji malaikat turun ti sawarga, nyekel konci liang jurang anu taya dasarna sarta hiji ranté gedé dina leungeunna. Anjeunna nyekel naga éta, si oray kolot, anu nyaéta Iblis jeung Satan, tuluy ngabeungkeut anjeunna salila sarébu taun, sarta ngalungkeun anjeunna kana liang jurang anu taya dasarna, tuluy nutup anjeunna di dinya jeung méré cap kana anjeunna, supaya anjeunna ulah deui nyasabkeun bangsa-bangsa, nepi ka genepna sarébu taun éta kacumponan; sarta sanggeus éta anjeunna kudu dileupaskeun sakeudeung. Wahyu 20:1–3.

Taun Kasabelas jeung Kaduabelas

Mangsa tujuh welas taun anu ditepikeun dina dua titimangsa dina Yéheskiél dua puluh salapan dimimitian dina taun kasapuluh panawanan sarta réngsé dina taun ka dua puluh tujuh. Pesen-pesen

dina pasal tilu puluh jeung tilu puluh hiji ditepikeun dina taun kasasabelas, sarta dua titimangsa anu ditepikeun dina pasal tilu puluh dua dibikeun dina taun ka dua belas panawanan. Mangsa tujuh welas taun anu dimimitian dina taun kasapuluh, kira-kira dina awal pangepungan Yérusalém, dituturkeun ku dua pesen ngeunaan Mesir dina taun kasasabelas anu ditepikeun dina pasal tilu puluh jeung tilu puluh hiji. Babarengan, dua pesen dina taun kasasabelas éta ngagambarkeun hiji pesen pas saméméh hukum Minggu. Dua pesen séjénna ngeunaan Mesir dina taun ka dua belas kajadian dina atawa teu lila sanggeus karuksakan Yérusalém dina taun 586/585 SM.

Wawaran ngeunaan kadatangan Kristus diproklamasikeun minangka bagian tina pekabaran Panjerit Tengah Peuting anu robah jadi pekabaran panjerit tarik dina hukum Minggu. Dua pekabaran ngeunaan Mesir diproklamasikeun saméméh hukum Minggu, sarta dua pekabaran ngeunaan Mesir diproklamasikeun dina waktu hukum Minggu atawa pas sanggeusna. Gandana pekabaran-pekabaran anu ditepikeun dina taun anu sarua, salila pangepungan anu ngahontal puncakna dina karuksakan Yerusalem, jeung dua pekabaran séjénna dina hukum Minggu, ngagambarkeun pekabaran malaikat kadua, di mana salawasna aya panggandaan.

Pesen kadua salawasna dituturkeun ku pesen katilu.

“Ku kalam jeung sora urang kudu ngaguar éta proklamasi, némbongkeun runtuyanana sarta nerapkeun nubuat-nubuat anu mawa urang kana amanat malaikat katilu. Moal aya anu katilu lamun henteu aya anu kahiji jeung kadua. Amanat-amanat ieu kudu urang pasihkeun ka dunya ngaliwatan publikasi jeung pidato-pidato, bari némbongkeun dina runtuyan sajarah kenabian hal-hal anu geus kajadian jeung hal-hal anu bakal kajadian.” *Selected Messages*, buku 2, 104, 105.

Dina pesen katilu, panto mangsa pangampura ditutup. Mangsa pangampura ditutup pikeun Amérika Sarikat dina hukum Minggu, jeung mangsa pangampura ditutup pikeun dunya nalika Mikael ngadeg. Duanana panto anu katutup éta ngalambangkeun pesen katilu anu salawasna didahului ku pesen kadua anu salawasna mangrupa pesen rangkep dua.

Panguatan malaikat kadua kalaksana nalika éta di hijikeun ku pesen Ceurik Tengah Peuting. Dua pesen anu diumumkeun ka umat manusa, sakumaha digambarkeun ku pangucapan-pangucapan Ezekiel ngeunaan Mesir dina pasal tilu puluh jeung tilu puluh hiji, nandakeun iraha pesen Ceurik Tengah Peuting ngahiji jeung malaikat kadua, jeung dua pesen dina pasal tilu puluh dua nandakeun panguatan malaikat katilu dina ceurik tarik.

Roda-roda Yehezkiel ngeunaan silih-pangaruhan anu ruwet tina kajadian-kajadian manusa nandakeun pangwawadian panungtungan pikeun umat manusa, nyaéta pangwawadian malaikat katilu, sarta malaikat katilu téh kabentuk ku pangwawadian malaikat kahiji jeung kadua. Ceurik Tengah Peuting saméméh hukum Minggu jeung ceurik tarik sanggeus hukum Minggu digambarkeun ku opat tanggal Yehezkiel anu aya dina jero tujuh welas taun tina tanggal alfa jeung oméga pasal dua puluh salapan, anu saluyu jeung sajarah nu disumputkeun dina Daniel pasal sabelas ayat opat puluh, sakumaha digambarkeun dina ayat sabelas nepi ka genep belas dina pasal anu sarua.

Dina Daniel pasal sapuluh, Daniel, saperti halna jeung Yehezkiel, dijadikeun bisu. Kabisuanna Daniel kajadian di tengah-tengah tilu panarajang; panarajang kahiji jeung katilu asalna ti malaikat Jibril, ari panarajang anu di tengah téh panarajang Kristus. Daniel, saperti Petrus antara Kaisarea Filipi jeung salib, aya di tengah. Di tengah éta Petrus ningali Kristus anu geus dimulyakeun, sakumaha ogé Daniel dina pasal sapuluh. Anu di tengah tina tilu malaikat téh nyaéta pesen anu kadua, anu mangrupa gabungan tina dua pesen.

Poé ka-5 dina Bulan ka-4 & 1844

Dina Yehezkiel pasal hiji, ayat hiji jeung dua, Yehezkiel aya dina poé kalima bulan kaopat, anu saluyu jeung pertengahan gerakan bulan katujuh dina taun 1844. Yehezkiel aya di tengah-tengah antara 19 April jeung 22 Oktober 1844, sarua saperti Samuel Snow, utusan Pekik Tengah Peuting dina taun 1844, nalika anjeunna nampilkeun panempoan kahijina anu écés ngeunaan éta amanat di Boston, 93 poé sanggeus 19 April jeung 93 poé saméméh panto ditutup dina 22 Oktober 1844. Samuel Snow aya di Boston dina 21 Juli 1844, pas di pertengahan gerakan bulan katujuh, bari henteu nyaho yén sacara profétis anjeunna keur nangtung babarengan jeung Petrus di Gunung Transfigurasi, Yehezkiel dina taun katiluna puluh tina siklus Yobel ka tujuh welas, jeung sentuhan kadua Daniel salila panempoan kaca tingali dina pasal sapuluh.

Tirus

Saméméh urang mulang deui kana pananggalan genep rujukan Yézkiel ngeunaan Yérusalém, urang kudu heula nangtukeun hiji tanggal anu diproklamasikeun ngalawan Tirus.

Sarta kajadian dina taun kasabelas, dina poe kahiji bulan eta, yen pangandika PANGERAN sumping ka kami, dawuh kieu, “Eh anak manusa, ku sabab Tirus geus ngucapkeun ka Yerusalem, ‘Aha, manehna geus pegat, nya eta anu jadi gapura bangsa-bangsa; ayeuna manehna dibalikkeun ka kami; kami bakal pinuh deui, ku sabab manehna geus dijieun tumpur,’ ku kituna kieu dawuh Gusti ALLAH: ‘Maneh, Tirus, tingali, Kami ngalawan ka maneh; sarta Kami baris ngagerakkeun loba bangsa narajang ka maneh, saperti laut ngagedurkeun ombak-ombakna naek. Maranehna baris ngancurkeun tembok-tembok Tirus, sarta ngarempag munara-munara na; malah lebu taneuhna ge baris Ku Kami dikikis nepi beres, sarta dijadikeun siga puncak batu. Eta bakal jadi tempat pikeun ngamparkeun jala di tengah laut; sabab Kami geus ngadawuhkeunana, saur Gusti ALLAH; sarta eta bakal jadi jarahan pikeun bangsa-bangsa. Jeung anak-anakna awewe anu aya di pasawahan bakal dipaechan ku pedang; tuluy maranehna bakal nyaho yen Kami teh PANGERAN. Sabab kieu dawuh Gusti ALLAH: Tingali, Kami baris ngadatangkeun ka Tirus Nebukadrezzar raja Babul, raja para raja, ti kaler, mawa kuda-kuda, kareta-kareta perang, para nu tunggang kuda, pasukan-pasukan, jeung rahayat anu kacida lobana.””

Manehna bakal meuncit putri-putri maneh di tegal ku pedang; sarta manehna bakal nyieun benteng ngepung ngalawan maneh, ngadugangkeun timbunan tanah ngalawan maneh, jeung ngangkat taméng ngalawan maneh. Jeung manehna bakal masang pakakas perang ngalawan témbok-tembok maneh, sarta ku kampak-kampakna manehna bakal ngaruntuhkeun munara-munara maneh. Ku lantaran lobana kuda-kudana, lebu maranéhna bakal nutupan

maneh; témbok-tembok maneh bakal ngageter ku sora para nu nunggang kuda, ku sora roda-roda, jeung ku sora kareta-kareta perang, nalika manehna asup ngaliwatan gapura-gapura maneh, saperti jalma-jalma asup ka hiji kota anu geus dibobolan. Ku kuku-kuku kuda-kudana manehna bakal nginjak-injak sakabéh jalan-jalan maneh; manehna bakal maéhan umat maneh ku pedang, sarta garnisun-garnisun kuat maneh bakal ragrag ka taneuh. Jeung maranéhna bakal ngarampas kabeungharan maneh, sarta ngajarah padagangan maneh; maranéhna bakal ngaruntuhkeun témbok-tembok maneh, jeung ngancurkeun imah-imah geulis maneh; sarta maranéhna bakal ngalungkeun batu-batu maneh, kai-kai maneh, jeung lebu maneh ka tengah cai. Jeung Kami bakal ngajadikeun sora lagu-lagu maneh eureun; jeung sora kacapi-kacapi maneh moal kadéngé deui. Jeung Kami bakal ngajadikeun maneh kawas puncak batu cadas: maneh bakal jadi tempat ngabentangkeun jaring; maneh moal diwangun deui; sabab Kami, PANGERAN, geus ngucapkeunana, dawuh Gusti ALLAH.

Kieu timbalan PANGERAN Allah ka Tirus: “Naha pulo-pulo moal ngageter ku sora rubuhna maneh, waktu nu tatu ngajerit, waktu meuncit lumangsung di tengah-tengah maneh? Tuluy sakabeh pangeran laut bakal turun tina tahta-tahtana, maranéhna bakal nyimpenkeun jubah-jubahna, jeung miceun pakean-pakean sulamna; maranéhna bakal ngagem kaayaan ngageter; maranéhna bakal calik dina taneuh, jeung unggal waktu bakal ngageter, sarta ngarasa hèreaneun ku sabab maneh. Maranéhna bakal ngangkat hiji ratapan pikeun maneh, sarta nyebut ka maneh: Kumaha maneh geus dibinasakeun, he kota anu dicicingan ku jalma-jalma nu ngalayar di laut, kota anu kasohor, anu kuat di laut, maneh jeung pangeusina, anu matak nimbulkeun kasieunanana ka sakur anu nyicingan éta! Ayeuna pulo-pulo bakal ngageter dina poé rubuhna maneh; enya, pulo-pulo anu aya di laut bakal kaganggu ku alatan ninggalkeunana maneh. Sabab kieu timbalan PANGERAN Allah: Waktu Kami ngajadikeun maneh kota nu taya nu nyicingan, saperti kota-kota anu teu dicicingan; waktu Kami ngadatangkeun samudra jero ka luhur nangtangan maneh, nepi ka cai-cai anu gedé nutupan maneh; waktu Kami nurunkeun maneh babarengan jeung maranéhna anu turun ka liang kubur, babarengan jeung bangsa-bangsa jaman baheula, sarta nempatkeun maneh di bagian-bagian panghandapna bumi, di tempat-tempat anu geus lila taringgal, babarengan jeung maranéhna anu turun ka liang kubur, supaya maneh teu dicicingan deui; ari Kami bakal nempatkeun kamulyaan di tanah jalma-jalma anu hirup; Kami bakal ngajadikeun maneh hiji kasieunan, sarta maneh moal aya deui; sanajan maneh dipilarian, tapi maneh moal kapanggih deui salalawasna, kitu timbalan PANGERAN Allah.” Yehezkiel 26:1–21.

Pesen Tirus diproklamasikeun dina taun Yerusalem diruksak, sarta éta ngagambarkeun rubuhna karajaan kagenep dina nubuat Alkitab dina hukum Minggu anu geura datang. Dina hukum Minggu, Amérika Serikat (Tirus) sacara nubuat bungah lantaran geus ngaruntuhkeun Yerusalem, anu ku Sister White diidentifikasi minangka garéja Masehi Advent Poé Katujuh Laodikia, anu ku Ezekiel disebut “panto-panto jalma-jalma.” Tirus nétélakeun yén Yerusalem “baheula nyaéta” panto-panto jalma-jalma, dina wangun kaliwat. “Panto” sacara nubuat nyaéta garéja.

Sarta anjeunna kasieunan, sarta ngadawuh, “Kumaha pikasieuneun ieu tempat! Ieu lain lian ti bumi Allah, sarta ieu panto sawarga.” Geus kitu Yakub hudang isuk-isuk pisan, tuluy nyokot batu anu ku anjeunna dipaké pikeun sirahna, terus ngadegkeun éta jadi tugu, sarta ngucurkeun minyak kana puncakna. Jeung anjeunna méré ngaran éta tempat Bétel; ari ngaran éta kota ti

baheula mah Luz. Kajadian 28:17–19.

Kecap “Betel” hartina imah Allah, jeung Tirus bungah lantaran geus maksa garéja Masehi Advent Poé Katujuh Laodikea pikeun narima paksaan ibadah ka panonpoé. Tapi sanajan aya pangagung-agungan anu sesat ti pihak-pihak anu maksa ibadah ka panonpoé, Allah ngaliwatan Yehezkiel nyatakeun yén, “Kami ngalawan maneh, eh Tirus, sarta bakal ngabalukarkeun loba bangsa datang ngalawan maneh, sakumaha laut ngabalukarkeun ombak-ombakna naék. Jeung maranéhna bakal ngaruksak témbok-témbok Tirus, sarta ngaruntuhkeun munara-munarana.”

“Tembok Tirus” ngalambangkeun panangtayungan Tirus. “Tembok” mangrupikeun lambang tina Sapuluh Parentah.

“Nabi di dieu ngagambarkeun hiji umat anu, dina mangsa panyimpangan umum tina bebeneran jeung kabeneran, keur ngupayakeun mulangkeun deui prinsip-prinsip anu jadi pondasi Karajaan Allah. Maranéhna téh jalma-jalma anu ngomean karuksakan anu geus dijieun dina hukum Allah—témbok anu ku Mantenna geus dipasang ngurilingan umat pilihan-Na pikeun panangtayungan maranéhna, sarta katuhuan kana parentah-parentahna ngeunaan kaadilan, bebeneran, jeung kasucian, anu kudu jadi pangreksa maranéhna salalanggengna.” *Prophets and Kings*, 677.

Hukum Allah téh témbok panangtayungan, ari “témbok-témbok” dina wangun jamak ngagambarkeun dua prinsip anu “nangtayungan” sarta ngahasilkeun kamakmuran jeung kasuksésan Tirus, hiji lambang tina tanduk Républikan Amérika Serikat.

“‘Jeung manéhna miboga dua tanduk siga anak domba.’ Tanduk-tanduk anu siga anak domba éta nandakeun kakeunaan ngora, katineung polos, jeung kalembutan, anu luyu ngagambarkeun tabiat Amérika Sarikat nalika dipidangkeun ka nabi minangka nu ‘muncul’ dina taun 1798. Di antara para pangungsian Kristen anu mula-mula ngungsi ka Amérika sarta néangan pangungsian tina panindesan karajaan jeung katidak-sabaran para imam, aya loba anu netepkeun haté pikeun ngadegkeun hiji pamaréntahan dina dasar anu lega, nyaéta kabébasan sipil jeung agama. Pamadegan maranéhna kapanggih tempatna dina Déklarasi Kamerdikaan, anu ngedalkeun bebeneran agung yén ‘sakumna manusa diciptakeun sarua’ sarta dipaparin hak anu teu bisa dicabut kana ‘hirup, kabébasan, jeung ngudag kabagjaan.’ Jeung Konstitusi ngajamin ka rahayat hak pikeun pamaréntahan ku dirina sorangan, kalawan netepkeun yén para wakil anu dipilih ku sora rahayat baris nyieun jeung ngalaksanakeun hukum. Kabébasan dina kayakinan agama ogé dipaparin, unggal jalma diidinan nyembah ka Allah nurutkeun tuntunan haté nuranina. Républikanisme jeung Protestanisme jadi asas-asas dasar bangsa éta. Asas-asas ieu mangrupikeun rusiah tina kakawasaan jeung kamakmuranna. Jalma-jalma anu katindes jeung katapak-tapak di sakuliah Karistenan geus ngalieur ka nagri ieu kalayan minat jeung pangharepan. Jutaan jalma geus néangan basisirna, sarta Amérika Sarikat geus naék kana hiji tempat di antara bangsa-bangsa anu pangkuatna di bumi. ...”

“Tanduk-tanduk siga anak domba jeung sora naga tina perlambang éta nuduhkeun hiji patalina anu kacida mencolokna antara pangakuan jeung prak-prakan bangsa anu ku dinya dilambangkeun. ‘Nyarios’-na eta bangsa nya éta lampah panguasa-panguasa législatif jeung yudisialna. Ku lampah anu kitu, éta bangsa bakal ngabohongkeun prinsip-prinsip anu liberal

jeung damai anu ku dirina geus diajukeun minangka dasar kawijakanana. Ramalan yén éta bangsa bakal nyarita ‘saperti naga’ jeung ngalaksanakeun ‘sakabéh kakawasaan sato galak anu kahiji’ kalawan écés ngaramalkeun mekarna sumanget kateusabaran jeung panganiayaan anu geus kaciri dina bangsa-bangsa anu dilambangkeun ku naga jeung sato galak anu siga macan tutul. Jeung katerangan yén sato galak anu boga dua tanduk éta ‘ngajadikeun bumi jeung sakumna anu maratuh di dinya nyembah ka sato galak anu kahiji’ nuduhkeun yén kakawasaan bangsa ieu bakal dipaké pikeun maksa ngalaksanakeun hiji pangamalan anu bakal jadi hiji kalakuan panghormatan ka kapausan.”

“Kalakuan anu kitu bakal langsung sabalikna jeung asas-asas pamaréntahan ieu, jeung jiwa lembaga-lembaga bébasna, ogé jeung pernyataan anu teges tur khidmat dina Declaration of Independence, kitu deui jeung Konstitusi. Para pangadeg bangsa ieu kalayan wijaksana narékahan ngajaga sangkan kakawasaan sékulér ku pihak gereja teu dipaké, jeung hasilna anu teu bisa dipisahkeun ti dinya—nyaéta teu ayana kasabaran jeung panganiayaan. Konstitusi netepkeun yén ‘Congress shall make no law respecting an establishment of religion, or prohibiting the free exercise thereof,’ sarta yén ‘no religious test shall ever be required as a qualification to any office or public trust under the United States.’ Ngan ku ngalanggar sacara atra pisan kana pangjagaan-pangjagaan pikeun kabébasan bangsa ieu, sagala palaksanaan agama bisa dipaksakeun ku kakawasaan sipil. Tapi katidakselarasan tina kalakuan anu kitu téh teu leuwih gedé tibatan anu digambarkeun dina lambang éta. Éta téh sato galak nu tandukna siga anak domba—dina pangakuan murni, lemah lembut, jeung teu ngabahayakeun—anu nyarita kawas naga.” The Great Controversy, 441, 442.

Dasar Amérika Sarikat dilambangkeun ku Declaration of Independence jeung Constitution, anu masing-masing ngalambangkeun Protestantisme jeung Republikanisme. “Témbok-témbok” panyalindungan jeung kamakmuran téh nyaéta Republikanisme jeung Protestantisme, sarta dina hukum Minggu prinsip-prinsip boh Declaration of Independence boh Constitution digulingkeun, sabab Nebukadnesar “shall set engines of war against thy walls, and with his axes he shall break down thy towers.”

Dina hukum Minggu, sakabéh “munara” diruntuhkeun, sarta munara téh lambang hiji gereja anu filsafat dasarna dicirikeun ku usaha manusa pikeun nyalametkeun dirina sorangan. Ngeunaan Nimrod, si pangbarontak anu agung jeung munarana, urang dibéré béja dina Prophets and Kings, “Waktu munara éta geus sabagian réngsé diwangun, sawatara bagianna dipaké jadi tempat cicing pikeun para pangwangunna; rohangan-rohangan séjénna, anu dipapaésan jeung dilengkepan ku kaluhuran, didédikasikeun pikeun brahala-brahala maranéhna. Jalma-jalma bungah ku kasuksésanana, sarta muji allah-allah tina pérak jeung emas, tuluy nempatkeun dirina ngalawan Panguasa langit jeung bumi.” Dina hukum Minggu Tirus bungah yén Yerusalem geus diruntuhkeun, tapi murtad nasional dituturkeun ku karuntuhan nasional, sarta raja ti kalér tuluy bakal ngaragragkeun témbok-témbok jeung munara-munara Amérika Sarikat.

Urang baris ngamimitian ngabahas genep tanggal Yerusalem dina Yehezkiel dina artikel salajengna.